

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1258 18 tháng 8 năm 2019

Pháp Trạng

*Giải tiến tâm linh phân đạo pháp
Uất khí không còn dẹp tánh tham
Quyết giải trước ô qui hợp tiến
Phân tâm không có tránh tâm phiền*

Lương Sĩ Hằng

Mục Bé Tám 1993

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Ở Việt Nam có người tu về Pháp Lý Vô Vi có kết quả không?
- 2) Tại sao làm người mà lại không biết quý thương nhau?
- 3) Bệnh thần kinh kinh niên lúc nào cũng mất quân bình thì phải làm sao?
- 4) Hôm qua Bé được gặp mọi người thân yêu, Bé cảm thấy sao?
- 5) Sự mong muốn của con người muốn đạt đạo thì phải làm sao?
- 6) Qua những ngày chung vui với bạn đạo, hôm nay Bé sẽ xa rời đi nơi khác, Bé có thương nhớ họ không?
- 7) Bé đã bình an đến nơi, thời tiết oi bức trở thành mát lạnh tại sao?

1) 25-04-93

Hỏi: Ở Việt Nam có người tu về Pháp Lý Vô Vi có kết quả không?

Đáp: Thưa có, tùy theo trình độ của mỗi người mà tu tiến và phát minh chiều hướng thẳng hoa rõ rệt hơn. Tương lai của Vô Vi sẽ hội tụ đông đảo hơn, điển quang phát triển hỗ trợ cho đời lần đạo, dẹp bỏ hận thù và chú trọng về sự tiến hóa của tâm linh hơn.

Kệ:

*Qui hội giai không chẳng giận hờn
Trì tâm tu luyện chẳng cần hơn
Thương yêu thực hiện tâm thanh sáng
Khai triển chơn hồn ý chẳng sờn*

2) 26-05-93

Hỏi: Tại sao làm người mà lại không biết quý thương nhau?

Đáp: Thưa làm người mà không biết quý thương nhau là vì chính họ không biết thương lấy chính họ làm sao biết quý thương người khác.

Kệ:

*Khổ nổi không mình tự khép màng
Trí tâm xao động khó tâm an
Khó thông khó hiểu tình giao cảm
Khổ nạn triền miên lại khó an*

3) 27-05-93

Hỏi: Bệnh thân kinh kinh niên lúc nào cũng mất quân bình thì phải làm sao?

Đáp: Bệnh thân kinh kinh niên thì phải nhờ Bác Sĩ chữa trị, và thường thanh lọc bộ ruột, cho sạch sẽ để dễ tiếp thu thuốc của Bác Sĩ cho. Mọi việc xung quanh đều phải yên lặng, không nên giao cho họ một việc trách nhiệm nào cả. Còn về phần hồn thì có tiền duyên mới có hậu kiếp, sự liên hệ không hay của tiền kiếp rất phức tạp, tái diễn lưu luyện đầy đọa phần hồn cho đến chết, trường hợp này mọi y sĩ cũng phải bó tay.

Kệ:

*Khó mà chuyển hướng điều tâm thức
Chấp nhận hành xuyên duyên nghiệp chướng
Hành hạ tâm thân mới tỏ tương
Theo chiều kích động vẫy mà nương*

(28-05-93 không có viết)

4) 29-05-93

Hỏi: Hôm qua Bé được gặp mọi người thân yêu, Bé cảm thấy sao?

Đáp: Thưa Bé rất vui, mọi người đều bình an, sống theo hoàn cảnh của chính họ, cũng nằm trong tiền tình duyên nghiệp dờ hay của tình đời.

Kệ:

Sống đời động loạn khắp nơi nơi
Gả cưới triền miên sống hợp thời
Tâm đạo không còn tâm khó thức
Triền miên học hỏi kiểu tân thời

5) 30-05-93

Hỏi: Sự mong muốn của con người muốn đạt đạo thì phải làm sao?

Đáp: Thưa người muốn đạt đạo thì phải bình tâm nghiên cứu sự thật, từ việc nhỏ cho đến việc lớn của chính mình và pháp của mình đang học có phù hợp với cơ tiến hóa, mà tâm thức đang khao khát hay không?

Kệ:

Không nên thực hiện lý vòng vòng
Khai thác tận cùng tự cảm thông
Đời đạo song hành tâm thức giác
Thực hành chơn pháp trở về không

6) 31-05-93

Hỏi: Qua những ngày chung vui với bạn đạo, hôm nay Bé sẽ xa rời đi nơi khác, Bé có thương nhớ họ không?

Đáp: Thưa Bé thương nhớ từ hành động, không khác gì Bé đang rời khỏi vườn hoa đang nở búp, tâm đạo của mọi người đang vươn lên.

Kệ:

Tâm tư tự hướng về trên tiến
Điểm giới vang lên chuyển hai miền
Đạo đức trong lòng đang phấn khởi
Tình thương vang dội ý tâm liền

7) 01-06-93

Hỏi: Bé đã bình an đến nơi, thời tiết oi bức trở thành mát lạnh tại sao?

Đáp: Thưa Bé nhận thấy rất dễ chịu và không khí rất êm lành, Bé tự nghĩ rằng lúc nào Bé cũng hướng tâm về Trời Phật, thì Trời Phật cũng tận độ cho Bé được bình an và khỏe mạnh, Bé tự chứng minh Bé không bao giờ dám xa Trời Phật.

Kệ:

Huyền bí trong tâm tự thực hành
Tâm mình đường đạo hướng thanh thanh
Trời ban tình đẹp ta giao cảm
Khó khổ do tâm hướng hạ tăng

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

Luật Trời

*Nhứt nguyên qui hội duyên tiên
Nhị nguyên tạo thế tạo duyên ở đời
Khí thân tinh giác chẳng rời
Tứ tượng tạo thế tạo nơi điều hòa
Ngũ hành nội tạng phân qua
Lục phủ hỗ trợ như nhà thế gian
Thất tầng la võng hành quang
Bát quái đồ trận tạo an tâm hồn
Hai vòng nối lại không không
Trường cửu bất hoại khai vòng thức tu
Thập toàn minh giải cảnh tù
Chẳng còn mê chấp chẳng ngu chẳng khờ./.*

Lương Sĩ Hằng

22-08-1988

TRÍCH BĂNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Tận Diệt Si Mê

Paris, ngày 6 tháng 11 năm 1984

Thưa các bạn,

Hôm nay là ngày chủ nhật, buổi thiền chung của tất cả các bạn nơi đây, nhân dịp có sự hiện diện của tôi đến thăm các bạn, trước khi tôi lên đường đi Amphion les Bains tịnh dưỡng, cho đến lúc Đại Hội, tôi sẽ diện kiến các bạn và lúc đó chúng ta sẽ tiếp tục sinh hoạt chung~

Cuộc đời luôn luôn thay đổi đổi thay, chúng ta hàng năm đều tương ngộ, nhưng mà năm nay có hơi trễ có sự hiện diện của tôi tại đây. Tôi thiết tưởng, tuy tôi không có mặt tại nơi đây nhưng mà các bạn đã rất cố gắng trở về với chính mình và phát đại nguyện tự sửa mình, ăn năn hối cải để sớm đạt tới sự thanh thoát của nội tâm hơn. Điều này, mọi người đã tự nhắc trong giờ thiền, mà sau cơn thanh tịnh cảm thấy thanh thoát, rồi trở lại với xã hội động loạn, biết bao sự lo âu. Thời cuộc, sanh hoạt, thay đổi, nhưng mà người tu về Vô Vi, chúng ta đã ý thức rõ, chơn tâm của chúng ta phải hướng thượng và trở về với điển giới, thì sự lo âu đó chỉ là tạm thời. Nhưng mà nó cũng là bài học, để đo lường sự thanh tịnh thức tâm của mọi hành giả. Các bạn đã và đang nếm trong cảnh đời hỏi. Ngay trong chơn tâm của các bạn, đầy sự trực ô bao vây, đời hỏi, tranh chấp, tự ái. Từ ngày các bạn tu thiền Vô Vi tới nay cũng cảm thấy sự trì trệ của chính mình. Có nhiều người đua đòi trên lý thuyết nhưng mà thực hành không có bao nhiêu, rồi đâm ra oán trách người này, oán trách người nọ, tự làm trì trệ và giảm lấy phẩm giá chính thức tu học của chính mình! Chúng ta là người tu Vô Vi, đã nói rằng, chúng ta tu về phân hồn, hướng thượng, giải

thoát, tại sao chúng ta còn tranh chấp về đời, và chúng ta còn cuồng cuồng trong sự kích động và phản động làm gì? Chúng ta phải nhìn rõ hành động của chúng ta và lời hứa của chúng ta có đúng hay là không?

Nguyên về với Thượng Đế, nguyện tu thanh tịnh, nguyện gánh vác cả càn khôn vũ trụ để xây dựng niềm tin sẵn có của chính mình, nhưng mà rốt cuộc rồi đâm ra chán chê tăm tối. Tại sao? Vì thiếu kiên nhẫn, mà không thấy rõ hành trình ta phải đi, đi bằng cách nào mới thành đạt? Cho nên đức nhịn nhục là quan trọng, mỗi mỗi trước mắt, hay là qua lỗ tai chúng ta, qua lỗ miệng chúng ta, đều là thử thách chơn tâm. Cho nên chúng ta phải thấy rõ điều này. Những sự thử thách đó là dẫn tiến tâm linh, nếu tâm linh vẫn giữ một mực thanh tịnh, trước như sau thì luôn luôn đều đều tiến hóa, không nên vì nhàm lẫn bởi ngoại cảnh mà tạo sự tăm tối cho chính mình.

Tôi đã thua cùng các bạn nhiều lần, chính tôi là người thực hành, chính tôi là người ở trong sự tranh chấp, chính tôi là người trong sự mê loạn, chính tôi là con người sân si. Do sự cố gắng tu học, ngày hôm nay, tôi đã chịu đựng rất nhiều, chính các bạn cũng thấy, sự gánh vác của tôi và sự lo tu học hằng đêm, thâu lượm được mọi sự thanh tịnh đóng góp cùng các bạn, và cũng đã được sự xây dựng của các bạn, qua sự kích động, lời nói từ trong thâm tâm của các bạn, chưa bao giờ nói ra với tôi, nhưng mà tôi biết.

Sự phản kháng vì sự trì trệ, sự buồn bực vì sự trì trệ, sự sân si vì sự trì trệ của chính mọi cá nhân. Điều này tôi thấu đáo. Tại sao tôi hiểu được điều này rất rõ? Vì trước kia tôi cũng đã và đang đi như vậy. Thành ra tôi đã thực hành và tự giải tỏa được! Cho nên đem cái khoa chuyên môn này, mà để cho các bạn tự thức và tự giải tỏa, để các bạn thấy rõ, chính ta là người quan trọng, chính ta là thật sự đặt ta vào trong con đường bi trí dũng, để tiến hóa. Vậy ta là ai? Ta là sự sáng suốt! Sự sáng suốt là gì? Là phần hồn! Cho nên các bạn phải hiểu, khi chúng ta thanh tịnh, chúng ta quân bình, chúng ta thăng hoa dễ dàng. Cho nên các bạn cũng có tu được, và nhiều bạn thấy rằng, tôi đã xuất, tôi đã đi, tôi đã thấy này, đã thấy nọ. Tại sao lúc này bạn không thấy? Vì các bạn mất quân bình! Tại sao mất quân bình? Vì các bạn trở về với nghề cũ của các bạn là sân si, hờn giận. Cho nên càng tu càng trì trệ! Mà càng trì trệ thì càng bị nhồi quả nhiều! Vì sao? Thượng Đế đã sắp đặt rất rõ ràng! Sự trì trệ thì phải được điều luyện nhiều hơn, khổ hơn mới tiến hóa. Mỗi mỗi chậm lụt trì trệ là bị sự kích động và phản động phủ đầu, làm cho tâm căng tì phé thận bất ổn. Chúng ta có pháp soi hồn, pháp luân, thiên định là đã thấy rõ mỗi đêm phải làm, bất cứ giá nào, phải cố gắng, để đi tới. Trước kia Tam Tạng thỉnh kinh cũng vậy, trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật, bất cứ những sự phá khuấy pha dèm ở xung quanh, mắt còn của ngoại cảnh, đều là không lưu ý, và chỉ chú ý chơn tâm tu, và hạnh đức để tiến hóa!

Ngày nay các bạn ở trong chu trình cấp bách, được điều luyện và ở trong hoàn cảnh kích động và phản động trực tiếp và các bạn thấy rõ cái cơ tiến hóa trong nội thức, và ngày hôm nay các bạn thức tâm chịu tu. Vậy tại sao không tiến? Nếu chúng ta tiến thì chúng ta phải bỏ mê bỏ chấp. Nếu chúng ta còn ôm lấy sự mê chấp làm sao chúng ta tiến? Cứ tạo sự sai lầm cho chính mình, tạo sự hèn yếu cho chính mình, tạo sự lệ thuộc cho chính mình. Vì việc này, vì việc nọ mà tôi thua lỗ. Vì việc này, vì việc nọ mà tôi phải buồn ghét. Đó là tạo sự yếu hèn, thiếu dũng.

Cho nên người tu thanh tịnh, chúng ta dòm một vị Phật ngồi thiền, thanh tịnh, một vị Phật. Một tượng Phật đặt trong chùa, chúng sanh đến đó trút biết bao nhiêu rác, nhưng mà Ngài cũng bỏ ngoài tai. Tại sao ngài bỏ ngoài tai? Vì ngài thấy rằng, sự kích động và phản động đương nhiên, đó là luật Trời, trong cơ tiến hóa. Chỉ giữ sự thanh tịnh mà để cho chúng sanh thấy rõ rằng, chỉ có thanh tịnh mới tự cứu được. Ngày hôm nay chúng ta tu thiên để đạt những gì? Tu thiên để sửa mình, lập lại trật tự, lập lại quân bình, để trở về với sự thanh tịnh và sáng suốt. Thì các bạn không nhiều thì ít cũng đã đi được giai đoạn. Trước kia các bạn ồn ào sân si, gia đình bất ổn. ngày nay các bạn ý thức, đứng tới là các bạn hiểu rồi, phải trái các bạn minh rồi, tâm các bạn tự thức. Nhưng mà khi bắt đầu thức thì các bạn đừng cho đó là sự thua lỗ.

Khi thức các bạn mừng và để nắm sự thanh tịnh để đi tới. Nếu cho đó là thua lỗ, thì các bạn phải tự giam lấy mình, trở lại cảnh cũ không? Chúng ta ngựa hay không ăn cỏ cũ. Ngựa hay là chỉ có đi tới! Cho nên người tu không nuôi chấp mê! Phải tha thứ và thương yêu trong tinh thần xây dựng. Đừng đem cái trí ngu muội của chính mình mà muốn đè bẹp người khác. Chuyện đó thiên cơ không cho phép. Kể cả con vi trùng, con dòi, con ốc nó cũng không chịu lệ thuộc, huống hồ gì chúng ta bắt người khác lệ thuộc chúng ta. Điều đó không đúng! Chúng ta phải minh bạch, phải sáng suốt, phải tận độ.

Trở về với thanh tịnh, hạnh hi sinh phải cao. Bỏ tánh hư tật xấu là hạnh hi sinh phải cao. Không nuôi sự chấp, mới là người tu, mới tìm rõ thực chất của chính người tu. Cho nên vốn vẹn chúng ta đâu phải tu trong tay trong chân, có phải tu cái xác này đâu. Vì cái xác này rước sự động loạn, tạo nghiệp, làm cho tâm thức của chúng ta càng ngày càng ô nhiễm. Cho nên chúng ta phải dùng kỳ công, mà để tu để giải cái trược đang bám trong tâm thức của chúng ta. Thì chúng ta phải sáng suốt hơn, để tìm những cái gì đã và đang đến với chúng ta. Những chuyện đã và đang đến này là đánh thức, đó là một ân huệ chứ không phải oán, đó là ân! Cho nên chúng ta đã nhận sai, đây là oán. Đây là một ân, để thử tâm chúng ta, thử coi chúng ta còn có kẻ công với Trời Đất không. Chúng ta làm một việc có chút xiu mà chúng ta muốn kể công với ông Trời, làm sao chúng ta tiến tới gần Ngài được. Ngài làm biết bao nhiêu việc cho chúng ta, ngày lẫn đêm, để chúng ta có thanh khí an dưỡng, có sự ấm no hàng ngày. Do ai, do đâu, có phải do sự cấu trúc của siêu nhiên mà chúng ta có không? Tại sao chúng ta làm một việc nhỏ nhỏ như vậy mà còn so đo với những người khác.

Cho nên phải phát tâm, phát tâm như Ngài, vì chúng ta tin tưởng Ngài, ít nhất chúng ta con Ngài, mà chính chúng ta cũng là Ngài. Chúng ta phải đi đúng đường lối Ngài đã và đang đi, chúng ta phải lập hạnh, hi sinh, dũng tiến, để vượt qua những sự nan giải hiện tại. Đừng ôm một tâm thức eo hẹp, mà làm cho chúng ta không bao giờ tiến được. Dù bỏ cái này bắt cái kia cũng vậy. Các bạn nói tu Vô Vi, không tu được, chán, các bạn đi qua đạo khác, cũng bao nhiêu công chuyện đó. Các bạn lấy con vợ này, các bạn bỏ, các bạn lấy con vợ khác, cũng bao nhiêu công chuyện đó thôi. Cơ sở này, các bạn không làm, đi qua cơ sở kia cũng bao nhiêu công chuyện đó thôi. Sanh trụ hoại diệt, kích động và phản động, các bạn không bao giờ có thể từ chối được.

Khi chúng ta ý thức được thì ở đâu cũng vậy, tâm chúng ta vững vàng tu học, trời không phụ chúng ta, trời đâu có xa cách chúng ta, nếu các bạn thanh nhẹ. Trời là sự thanh nhẹ và sáng suốt. Còn nếu chúng ta thanh nhẹ và sáng suốt, chúng ta phải hòa tan với Thượng Đế không? Mà hòa tan với Thượng Đế thì chúng ta đâu còn sự đau khổ, buồn tủi, đâu còn sự so sánh, phải hiểu rõ điều này, vun bồi dũng chí.

Cho nên chúng ta là người Việt Nam, đã ở Việt Nam ra đây, chúng ta không thể tưởng tượng ngày hôm nay chúng ta được hội ngộ ngồi đây để nghe đạo, nghiên cứu đạo pháp, ngoài sức tưởng tượng của chúng ta. Vậy chúng ta phải làm sao đây? Chúng ta sống trong sự bất ngờ, vậy cái gì là hạnh phúc? Chúng ta phải ôm sự thanh tịnh mà các bạn càng nuôi dưỡng được sự thanh tịnh và sáng suốt, hỏi chứ cái sự may mắn đó, nó còn hơn cái may mắn này nữa không? Chắc chắn nó sẽ hơn, vì bạn mới ý thức được phần hồn của bạn là tiến hoá tới vô cùng và không bao giờ diệt tuyệt! Mất mũi tai miệng, cơ thể này nó diệt, chớ còn tâm linh các bạn không bao giờ diệt. Mà cơ cấu mất mũi tai miệng này để cho phần hồn trú ngụ, tham gia trong trường đời mà để dự thi. Mọi người chúng ta đây, đã và đang tham gia, và đang dự thi! Càng chịu thi nhiều, đức nhịn nhục càng ngày càng cao thì sự tiến hóa càng ngày càng nhanh hơn và thanh thoát hơn. Hỏi chứ các bạn chán đời, tự tử chết đi, thì chắc gì các bạn được cảnh thanh thoát? Mà chính các bạn hiện tại, ở trong khổ và hành khổ, vượt khổ, và tự đạt, tự kiểm, tự phê. Cái nào hơn? Cái tánh chất hiện tại hơn hay là cái tương lai, các bạn nói tôi tự tử chết rồi tôi thành tiên thành Phật, cái nào hơn? Cái nào nắm chắc hơn? Thì có cơ hội có pháp tự hành, thì cái đó chắc chắn rằng, mỗi chúng ta đều nhìn nhận rằng, tôi nắm chắc sự kiểm soát của tôi hơn. Thì các bạn phải giữ lấy sự kiểm soát đó là hành pháp.

Mượn một cái pháp, trước khi hành, chúng ta đã hiểu rõ cái đường lối khử trừ lưu thanh, thì mỗi ngày mỗi đêm chúng ta phải hành để khử trừ lưu thanh, thì mới giải tỏa được những sự tăm tối đó. Chúng ta không thể lẫn lộn trong sự tham sân si hỷ nộ ái ô mãi mãi được. Chúng ta bỏ, nghe đó và bỏ không nghe, chỉ lo xây dựng cái tâm chúng ta tiến hóa là được rồi. Không nên nghe một điều lớn nhỏ nào đó rồi đâm ra tranh chấp, rồi không nên cố ý điều này và không có thấy bề trái của điều kia. Sự tiến hóa và thay đổi là vô cùng! Các bạn căn cứ trong hóa chất. Một hóa chất pha vô nước khác, pha vô lửa khác, nó thay đổi khác, mà để lâu khác, mà xử dụng liền nó cũng khác. Thì nó có khuyết phát triển của nó và có sự tiến hóa! Và vẫn lưu lại đời đời thì tánh chất của nó không mất! Tánh chất của cọng cỏ cũng không mất, hưởng hồ gì tánh chất của con người. (còn tiếp)

Đề tài suy gẫm

Phước Đức

Phước Đức là thế nào?

- **Phước** là chúng ta có một cái thể xác đi đứng ngồi nằm thông minh và chúng ta phải sử dụng sự sáng suốt của chúng ta để ảnh hưởng để giúp cho những người khác và chúng ta không có vụ lợi, thấy không? Rồi nó mới tạo ra cái đức. Cho nên Đức Thích Ca ngài có làm gì đâu, ngài thiên vậy mà người ta nói ông đó phước đức quá, người ta kêu bằng Đức Thích Ca, người ta nhìn nhận ông đó làm việc đó phải, anh hùng thế giới, dám gan bỏ cái cảnh sẵn có của mình, xa hoa mình mà đi vô trong rừng tu với thú dữ, chớ ông này ông có làm điều gì à. Nếu ông không ảnh hưởng được con thú là con thú nó giết ông rồi, con ma nó giết ông rồi, con quỷ nó giết ông rồi, ông ngồi trong cái rừng rậm đó mà ông vẫn sống và ông trở về ông thuyết pháp cho chúng sanh hiểu tứ đại giai không, quy nguyên hườn hư là chánh pháp, thấy không?
-
- Cái **Đức** là mười phương, cái chữ đức là thiên địa luồng điện bề trên, luồng điện ngũ hành hợp tác xương vũ trụ hấp thụ mà mười phương Trời bốn phương Phật nhất tâm nhìn nhận cái việc đó đúng mới kêu bằng đức. Chớ không phải tôi có tiền cho người ta là đức, nói chuyện đó là áp phe đâu phải đức cái đức không phải vậy. Đức là sửa mình để ảnh hưởng cho họ và họ thức giác họ trở về với họ mới kêu bằng tạo được cái đức. Cái đức đó mình cũng chưa nhìn nhận đâu, cứ làm tới làm tới như Đức Phật không có nhìn nhận đó là đức nhưng người khác dòm phân đó là đức. Các nơi các giới đều công nhận việc làm đó là phải, anh hùng thật sự. Nhìn nhận đó là anh hùng, biết sửa mình là anh hùng, biết cách mạng bản thân là anh hùng. Còn cách mạng quần chúng là dễ quá, thế lực giết hại người ta, nhưng mà rốt cuộc giết hại được ai. Cách mạng quần chúng dễ hơn là cách mạng bản thân. Các bạn nhớ thiếu gì cách mạng gia đã nói câu này rồi.

Cho nên, cái phước đức thể gian không thấy nhưng mà chỉ làm để đời, mình hiểu mình nhiều chừng nào thì mình thấy rõ cái phước, rồi mình khai thông được mình, mình ảnh hưởng được người khác lúc đó mới rõ cái đức. Còn không thực hành không hiểu phước đức, các bạn học chữ để chơi thôi. Tôi dám phê bình các bạn, học hết chữ để chơi mà thôi, vá víu nhưng mà không vô và không phát triển. Bởi vì các bạn không sử dụng sự sáng suốt của các bạn làm sao các bạn thấy rõ ý nghĩa của văn tự. Cho nên, vẫn là bị kẹt dù có ăn học nhưng vẫn bị kẹt ! (Văn tự vô vi)

THÔNG BÁO CỦA HỘI ÁI HỮU VÔ VI HOA KỲ MIỀN NAM CALIFORNIA

HỘI ÁI HỮU VÔ VI HOA KỲ MIỀN NAM CALIFORNIA THÔNG BÁO

Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam California trân trọng thông báo Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy sẽ được tổ chức vào ngày Chủ Nhật (8/9/2019) tại Thiền Viện Vĩ Kiên.

Kính mời tất cả quý bạn đạo khắp nơi đến tham dự để có dịp hội ngộ chung vui và tưởng nhớ đến Đức Thầy kính yêu của chúng ta. Quý bạn đạo đến tham dự buổi Lễ Tưởng Niệm Đức Thầy xin vui lòng ăn mặc nghiêm trang và tề chỉnh, nên mặc y phục trắng cho buổi lễ thêm phần long trọng. Ban Chấp Hành chân thành cảm ơn.

Quý bạn đạo không có xe muốn đi xe chung với Hội xin ghi danh với anh Lộc Đoàn 714-204-9775 và có mặt tại Trụ Sở trước 7:00 sáng Chủ Nhật ngày 8 tháng 9 năm 2019.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ Miền Nam California

Trả lời câu hỏi của bạn đạo trong Đại Hội 2018

LÒNG TỪ BI CỨU ĐỘ CỦA ĐỨC THẦY KHI BỊ QUỶ TẤN CÔNG

Trong chương trình Bạn Đạo đặt câu hỏi cho Hội Trường kỳ Đại Hội 2018, anh Dương Hải Vân đã kể lại câu chuyện Đức Ông Tư và Đức Thầy đánh các con quỷ đến uy hiếp và anh hỏi tại sao Đức Ông Tư và Đức Thầy không cứu độ các con quỷ đó. Bạn đạo trong hội trường đã cố gắng trả lời theo sự hiểu biết của mình nhưng không có câu trả lời nào chính xác của Đức Ông Tư hay của Đức Thầy. Về phần của Đức Ông Tư thì chúng ta không có tài liệu nhiều. Nhưng về phần Đức Thầy, nhờ phương tiện văn minh vật chất nên Đức Thầy đã để lại cho chúng ta rất nhiều tài liệu quý báu.

Về câu chuyện Đức Thầy bị quỷ uy hiếp tấn công thì tôi cũng đã nghe nhiều nhưng nói về sự cứu độ như thế nào thì tôi mới tìm ra sau khi anh Vân đặt câu hỏi này.

Tiện đây tôi cũng xin chia sẻ với các bạn tài liệu về 2 lần Đức Thầy bị quỷ tấn công và tài liệu Đức Thầy giảng về lòng từ bi cứu độ bằng cách nào, để chúng ta biết câu chuyện chính xác hơn và hiểu rõ hơn về lòng từ bi cứu độ của Đức Thầy.

Lần đầu vào tháng 12, năm 1982 tại Marseille, miền Nam Pháp quốc, Đức Thầy bị 2 con quỷ đội lớp người đội khăn rằn tấn công

Lần thứ nhì vào tháng 02, năm 1990 tại Y viện súc ruột Zimmerman, Đức quốc, Đức Thầy bị 2 con quỷ đội lớp hắc xà tấn công.

Trích băng giảng của Đức Thầy

BD: Trong cái niệm Phật, Nam Mô A Di Đà Phật, Di là cái nơi cuối cùng, cái tiếng đó an tại tim, có chữ Vạn, Thầy nói có chữ Vạn, mà chữ Vạn đó lý do vì sao có chữ Vạn?

Đức Thầy : Nó quân bình là nó xuất phát chữ Vạn. Đó là một khí giới từ bi để cản trở tất cả những cái gì muốn xâm nhập cơ tạng chúng ta, không được. Hội tụ tới đó là không có ai phá được hết. Cho nên tôi kêu niệm Nam Mô A Di Đà Phật, ngồi mình rảnh, ý mình tưởng tới Phật Di Đà, Phật thích Ca cũng được, mình co lười, răng kè răng, ý niệm thâm kính niệm Nam Mô A Di Đà Phật thôi thì tự nhiên cái luồng điện nó phát triển sáng, rồi niệm nhiều, công đức nhiều thì râu chuôi nó sẽ lớn lên, chạy trước ngực, mà hội tụ rồi thì có chữ Vạn phát ra.

Chữ Vạn đó trong lúc nguy hiểm, ma quỷ tới phá, nó xuất, trị, tự nhiên nó ra chạy một cái là đối phương phải tan, nó mạnh như vậy đó.

Tôi có nhiều trường hợp, ở **bên Đức** tôi cũng bị vậy. Tôi mới vô phòng, tôi chưa có ngủ, tôi cha nhắm mắt thấy hai con quỷ tới, hai con rắn đen nó bò bò bò ngay cửa sổ, tôi nói cú này chắc chết. Bà chủ này bà nhà có ma mà bà không nói mình, bà vô chỉ cho mình ngủ chỗ sương, mà bây giờ thấy khổ rồi, nó tới rồi, sắp tới rồi. Bây giờ biết sao? Chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật, tự nhiên tôi thấy nó chạy cái rụp ngã hai con đó xuống, té ra hiện lên thấy hai con người Đức. Cái chuyện lạ, **tôi thấy cái râu chuôi mà làm sao có khả năng làm vậy, làm người ta đứt đầu luôn, mạnh vậy đó.**

Cho nên giữ từ bi đi, giữ thanh nhẹ đi là sức mạnh của càn khôn vũ trụ không phải là mạnh của con người, cái luồng điện thanh nhẹ, mình làm pháp luân thường chuyển, luồng điện mình nó thanh nhẹ và niệm Phật rồi đó nó hòa với chấn động của càn khôn vũ trụ. Khi mà có chuyện nguy biến, nó hội tụ lại sức mạnh, rất mạnh!

Tôi chứng minh hai lần, một lần ở **Marseille**, ở nhà Mã Tổ Anh nó đưa vô cái hầm tối hù, tôi cũng vô tới ngủ. Mới vừa vô **thấy hai bà đội khăn rằn làm bộ khóc này kia kia nọ như người Bến Tre vậy.** Tôi cũng chưa có ngủ, tôi mở miệng tôi nói: “ Có gì ?” Trong ý tôi nói có gì nói đi, tôi sẽ giúp cho, nó hiện lên hai người thiệt lớn, le lười liếm tôi, chết cha! Tụi nó dữ quá, bí rồi bây giờ làm sao? **Tôi nín thở tôi thổi một cái, đứt khúc, thổi bốn lần đứt bốn khúc.**

Rồi sáng tôi ra tôi nói : “Thôi dẹp mấy cái này, không có thờ mấy cái này, đem để tiệm bán đi”. Là cái lần đó tôi thấy nguy hiểm nhất trong đời tôi, thấy chết rõ ràng, nó le lười liếm mình nó còn gì nữa, thổi nó đứt.

Một thời gian bà biết niệm Phật, bà xin làm cái kiếng Vô Vi. Thì tôi có chứng kiếng Vô Vi, nhưng mà chỗ đó mạnh lắm, nó hai con quỷ mạnh lắm, kiếng Vô Vi gắn lên mà nó phá rớt xuống. Tôi cũng làm thình, bà cho hay nó phá rớt xuống mà nứt luôn vách tường nữa, bây giờ ông nghĩ sao ?

Tôi nói không sao, cái đó là kỹ thuật của người thợ, tôi không cho biết, bởi vì tôi không bao giờ tôi tìm người ta mà tôi kiếm chuyện, để người ta kiếm chuyện tôi rồi sẽ hay.

Thì cái đêm đó là hai con hắc xà nó leo lên cửa sổ tôi, bà dọn tôi lên cái phòng lớn để tôi nằm nghỉ đó. Lúc đó bạn đạo về hết rồi, thấy tôi mệt quá, bởi vì ban đầu tới trị bệnh toàn là tôi săn sóc nhiều hơn là bác sĩ săn sóc. Thì tôi nằm đó, hai con hắc xà nó tới nó tính tấn công vô, nó diệt tôi. Nó nói chuyện gì của tôi mà tôi tới tôi can thiệp, nó nhảy vô, nó vô dữ lắm. Tôi tưởng bữa đó là nó giết tôi rồi đó!

Nhưng mà tự nhiên thì cái râu chuôi trong này nó bay ra, nó đánh làm sao đó không biết mà thấy hai thằng đó đứt đầu nằm xuống đó. Thì tôi mới cho bà hay rồi tôi cho bà hay rằng bà má chồng của bà sẽ bót bệnh, sẽ khỏe ra vì hai con hắc xà nó đã bị đứt đầu rồi vì cái lỗi của nó tấn công tôi và tôi sẽ lập lại

cái kiếng vô vi tốt hơn nữa và **tôi sẽ tập trung tụi nó lại tôi nói chuyện, từ đây về sau nó sẽ hợp tác với bà.**

Thì hai ông bà, ông là công giáo làm sao ông tin kiếng vô vi được nhưng bà làm kiếng vĩ đại, rất tốt, hai kiếng rất tốt, thành ra bây giờ cái y viện đó cũng như là cái thiên viện vô vi.

Ông Tu cũng cho thấy là giờ chót ông Tu, cái xác cũng bị hành vậy vì ông Tu đánh ma quỷ thì ma quỷ nó hành bởi lúc ông lia xác thì xác phải hành, đương nhiên. Máy ông thầy bùa phải để hành, tới giờ phút lâm chung là nó hành lại, thì phải lo tu giải thoát cái hồn, mình rời khỏi xác cho nó hành ăn chung gì, để mình trả quả. Hồi mình mạnh, mình đánh nó mà, mình kỳ thị nó mà.

Cho nên tới bây giờ tôi không có làm cái đó, nghĩa là cái nào mà kêu bằng quá thái phải trừng trị không thể nào giải quyết được, tôi mới thổi một cái thổi, cho nó trở về cái uy lực của nó, phải thọ nạn bao nhiêu năm nó hồi sinh, nó hồi sinh, đâu có trả thù được, nó hồi sinh, nó sau này nó phải cảm ơn, nó vừa tan mình vừa chiếu mà, chứ mình không có giết luôn, mình cứu, cho nó thổn thức, nó thấy ăn năng, mình có faveur cho nó mà nó không chịu nhận, thì lúc đó nó sa ngã rồi nó mới thấy rằng té ra tại nó, không phải tại mình .

BD: Nó tan, làm sao nó tự được để mà nó hồi sinh?

Đức Thầy : Nó lần lần nó thức tâm rồi mới tự lại được, thức tâm mới tự được, ăn năn rồi, khi nó tan nó bị hành hạ nặng hơn là nó phải hồi sinh, mà nạn chùng nào nó mới nhớ mình chùng nấy, nó nhớ nhiều chùng nào mình chiếu cho nó.

Cho nên mấy ông này là ông chỉ đánh rồi thôi, ông không biết nó la chỗ nào, bây giờ nó ở đâu ông không biết, nó nhắc ông, ông không hay, rồi bây giờ ông tu cái này rồi ông thấy ông chiếu cho nó rồi đi trong cái thức hòa đồng nó đỡ, chứ không thôi rồi cuộc nó phá. Nó cũng programmer nó đưa tới một cái giai đoạn nào mà mình bị khổ ghê lắm rồi kẹt như nó vậy, nó cũng tinh vi lắm, chờ ngày mà! Như đánh trên võ đài mà anh đánh kỳ này thua thì bây giờ mình về cứ suy nghĩ cái cú nào thua, mà làm sao hạ được cái cú này, nó cứ suy nghĩ hoài, suy nghĩ mà nó luyện tới mà nó đánh tới cái khi mà gặp cái cú đó nó có cái cú nào mà nó đỡ cú này và nó đánh một cái cú kia cho đối phương phải ngã. Luôn luôn nó có chương trình nhưng mà chưa tới ngày, tới ngày nó đánh đó mấy ông thầy bùa bị khổ lắm. Bây giờ thầy bùa ở bên Mỹ nghe tôi giảng rồi bỏ hết, qua đây tu cho kịp thì giờ, chắc chắn là phải bị một cú réaction, chỉ lấy thanh điện mới là giải được hai bên cho cứu cả hai. Hồi kia là mình giết một cứu một, bây giờ mình phải cứu cả hai.

Các bạn có thể nghe các đoạn audio này trên mạng www.suoidaovovi.org phần vấn đáp.
<https://www.suoidaovovi.org/lectures/van-dap/tu-bi-cuu-do-cua-duc-thay-khi-bi-quy-tan-cong/>

Kính mến

Huỳnh Minh Bảo

THƠ BẠN ĐẠO

Anh Em Một Nhà

Anh em vui vẻ một nhà
Chia xẻ tâm sự như là tình thâm
Cùng nhau sửa tánh lỗi lầm
Cùng nhau tu tiến quang lâm về Trời
Mỗi ngày bận rộn việc đời
Về nhà tu học đọc lời thơ vui
Quên đi bao cảnh bùi ngùi
Vui Đời ngoan Đạo an vui tâm hồn
Anh em tình bạn trường tồn
Thương yêu học hỏi kính ngôn vui hoà
Xuống trần từ Đấng Trời Cha
Cùng nhau thẳng tiến về nhà quê xưa
Thế gian hiểm ác lọc lừa
Bạn ơi! cố giữ tình xưa trong lòng
Sống trong thế giới đại đồng
Vui hoà hướng thượng mở lòng thương yêu
Kính trên nhường dưới thật nhiều
Từ bi khai mở đạt nhiều phước duyên
Lời hay chẳng có tổn tiền
Nói lời êm dịu bạn hiền vui ngay
Tâm thành niệm Phật hằng ngày
Thân an trí tịnh vui say Đạo Đời
Hướng tâm về với Phật Trời
Anh em dìu tiến về Trời đoàn viên

Thủy Bùi - Missouri 16/5/2019